

hvis det ærede Medlem tror at kunne faa mig derhen, fordi jeg har brugt de Penge; thi de Penge er gaaet ind i Kassebeholdningen som enhver anden Sum. Der er ikke juridisk, politisk eller finansielt noget som helst til Hinder for, at jeg bruger Pengene, og vil jeg gøre det, gør jeg det. Det ærede Medlem siger, at jeg kan risikere at komme i Konflikt med begge Ting. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at dette at komme i Konflikt er mig ikke ganske ukendt hverken som Folketingsmand, Landstingsmand eller Minister. Jeg er ikke sikker paa, om Konflikten skræmmer mig synderlig, jeg er ret haardhudet overfor Konflikter, undertiden viser det sig ogsaa, at selv de bitreste Konflikter ender paa den Maade, at f. Eks. den Finansminister, der stod inden Konflikten, staar der endnu efter Konflikten.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Interessen ved denne Forhandling ligger ikke saa meget i, hvad Finansministeren mener at have sagt og mener at kunne citere af, hvad han har sagt for flere Aar siden, eller i, hvad han mener at være bundet til eller ikke være bundet til; men den ligger i, hvad den højtærede Finansminister eventuelt vil gøre i denne Sag, og her antager jeg, at det høje Ting vil have lagt Mærke til, at her forholdt Finansministeren sig meget klogelig tavs, han talte ikke om, hvad han vilde gøre. Jeg sætter Pris paa denne Tavshed. Jeg tror, at naar Spørgsmaalet en Gang rejser sig om, hvorledes disse Penge skal bruges, vil man se, at den højtærede Finansminister, hvis det er ham, som da er Finansminister, vil vide at finde sig til Rette saaledes, at han ogsaa kommer i Overensstemmelse med Rigsdagen om Brugen af disse Penge.

Finansministeren (Brandes): Overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) maa jeg gentage, at jeg har reserveret mig alt fornødent. Jeg har ikke indrømmet, at Rigsdagen paa nogen Maade havde en Ret til at bebrejde mig, hvis jeg benytter disse Penge, der ligger i Kassebeholdningen, akkurat paa samme Maade som andre Penge, der ligger i Kassebeholdningen. Jeg vil til det sidste forsvare dette og hævde, at dette er min gode Ret; dette har jeg i øvrigt erklæret, den Gang der var Grund til at erklære det,

nemlig den Gang Spørgsmaalet rejstes for første Gang. Dette skete i Landstinget den 21. December 1916, hvor Spørgsmaalet om Sømmens Anvendelse kom for, idet Ordføreren i Landstinget, som jeg maaske her tør nævne ved Navn, Dr. Kragh, gjorde gældende, at der skulde være en særlig Anvendelse af disse Penge; de skulde henlægges til en Fond, om hvilken der skulde træffes Bestemmelse ved særlig Lov. Det blev nemlig den Gang hævdet paa den stærkeste Maade, at der ved særlig Lov skulde træffes Bestemmelse om Pengenes Anvendelse. Dette gik jeg imod og sagde øjeblikkelig, at jeg ikke vilde være med dertil. Jeg maa nu udbede mig den højtærede Formands Tilslættelse til at oplæse noget af denne Forhandling, jeg vilde helst ikke have trættet det høje Ting dermed, men det kan dog maaske være nødvendigt for alle Tilfældes Skyld. Jeg sagde, at ogsaa i Folketinget havde den ærede Ordfører for Venstre nævnet Ønsket om, at der skulde træffes Bestemmelse om Pengenes Anvendelse ved særlig Lov. „Jeg skal om dette sige, at vel er det et Flertal, der har udtalt dette Ønske, men en Del af dette Flertal, som i øvrigt har udtalt sig sammen med de andre Medlemmer, har dog sagt, at de ikke kunde deltage i noget af de fremsatte Ønsker angaaende Overdragelsessømmens Anvendelse, idet de har den Opfattelse, at det ligger udenfor Rigsdagskommissionens Opgave at stille Forslag derom“. Og saa siger jeg, at „det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) har nu erklæret, at hvis der ikke fremkom nogen Udtalelse fra Regeringen derom, vilde det sige, at Regeringen samtykkede i, hvad der blev sagt af det ærede Medlem. Dette kan jeg ikke gaa ind paa. Aarsagen, hvorfor jeg i Overensstemmelse med mine Kolleger ikke har udtalt mig om denne Sag, er først og fremmest den, at det ikke forekommer mig videre passende i Øjeblikket at diskutere, hvorledes vi skal bruge denne Overdragelsessum, naar Afgørelsen i denne Sag ikke er faldet. Der kunde dog være en vis Rimelighed i at vente dermed, indtil Overdragelsen var sket og Summen dermed var os sikret“. Endvidere udtaler jeg: „Dernæst skal jeg sige, at det under de nuværende Omstændigheder, hvor vore finansielle Forhold ligger saa usikre, som de gør, og ingen med Tilforlædelighed kan sige, hvorledes Statens Indtægt vil forme sig i det kommende Aar, hvor stærkt den vil forringes, paa hvor mange Punkter den vil